

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/10/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200820
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200820.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členiek JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: F. F., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Sýria, zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, Trieda SNP 35, 040 11 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-050/2015 zo dňa 17.06.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/35/2015-26 zo dňa 20. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/35/2015-26 zo dňa 20. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-050/2015 zo dňa 17.06.2015, ktorým odporca zaistil navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov dňom 17.06.2015 o 15.05 hod. a stanovil v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 28.09.2015 s tým, že štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Zároveň umiestnil účastníka konania do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len ÚPZC Sečovce).

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, že podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia bola tá skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd uviedol, že bol viazaný pri svojom rozhodovaní dispozičnou zásadou v zmysle § 2501

O.s.p., sa zaoberal odvolacími námietkami navrhovateľa, špecifikovanými v podanom opravnom prostriedku, v ktorých navrhovateľ namietal samotný dôvod zaistenia, nezrozumiteľnosť rozhodnutia, porušenie svojich práv ako účastníka konania a nemožnosť vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia.

Zaisteniu navrhovateľa v zmysle napadnutého rozhodnutia zo dňa 17.06.2015 predchádzalo rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-013/2015 zo dňa 17.03.2015, ktorým bol navrhovateľ administratívne vyhostený na územie Turecka z dôvodu neoprávneného pobytu podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov s uloženým zákazom vstupu na územie SR na dobu 2 rokov s tým, že lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vykonania administratívneho vyhostenia. Policajný útvar neurčil lehotu na vycestovanie z územia SR a v zmysle § 55 ods. 2 Správneho poriadku vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Predmetné rozhodnutie bolo doručené navrhovateľovi dňa 17.03.2015 a toho istého dňa nadobudlo aj vykonateľnosť.

Následne odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO67-ZVC-26-014/2015 zo dňa 17.03.2015 zaistil navrhovateľa dňom 17.03.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia, pričom dĺžku doby zaistenia stanovil na čas nevyhnutne potrebný najviac do 17.09.2015 s tým, že štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Predmetné rozhodnutie odporcu bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/18/2015 zo dňa 15.04.2015 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sž/25/2015 zo dňa 20.05.2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach, čím rozhodnutie odporcu nadobudlo právoplatnosť dňa 04.06.2015.

Dňa 01.04.2015 navrhovateľ urobil v ÚPZC Sečovce vyhlásenie o udelenie azylu a prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 11.06.2015 žiadal o bezodkladné prepustenie zo zaistenia.

Odporca napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-050/2015 zo dňa 17.06.2015 zaistil navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov dňom 17.06.2015 o 15.05 hod. a stanovil v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 28.09.2015 s tým, že štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Zároveň umiestnil účastníka konania do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Predpokladom zaistenia žiadateľa o udelenie azylu v zmysle ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je podľa krajského súdu tá skutočnosť, že na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky.

Podmienkou zaistenia žiadateľa v zmysle písm. c) citovaného ustanovenia je, že tento štátny príslušník tretej krajiny bol predtým už zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo b) zákona o pobyte cudzincov a ďalšou podmienkou, ktorá musí byť kumulatívne splnená je dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

Pokiaľ sa týka využitia menej závažných prostriedkov správny orgán náležite vo svojom rozhodnutí uviedol, že alternatívy zaistenia v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov nebolo možné aplikovať, nakoľko navrhovateľ nemá na území SR ani rodinu, ani blízkych príbuzných a nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie si ubytovania a ani nedisponuje finančnými prostriedkami na zabezpečenie pobytu.

Krajský súd konštatoval, že s danou podmienkou zaistenia podľa citovaného ustanovenia sa správny orgán vypořiadal a táto bola aj splnená.

Rovnako bola splnená aj ďalšia podmienka, a to existencia predchádzajúceho rozhodnutia správneho orgánu, ktorým bol navrhovateľ zaistený v zmysle § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Splnenie tejto podmienky potvrdzuje existencia právoplatného rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-PO67-ZVC-26-014/2015 zo dňa 17.03.2015, ktorým zaistil navrhovateľa dňom 17.03.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia.

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že rozhodnutie odporcu nemôže obstať, nakoľko tvrdenia navrhovateľa nemohli vzbudiť u odporcu dôvodné podozrenie, že žiadosť o azyl podal preto, aby oddialil alebo zmaril jeho administratívne vyhostenie.

K danému, a teda k splneniu aj ostatnej podmienky zaistenia v zmysle ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, t. j., existencia dôvodného podozrenia, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie krajský súd uviedol, že navrhovateľ vo svojej výpovedi zo dňa 17.03.2015 uviedol, že na území Slovenskej republiky nechce zostať, jeho cieľovou krajinou je Nemecko a Slovensko využil iba na tranzit do Nemecka. Na priamu otázku

správneho orgánu, či chce na území Slovenskej republiky požiadať o azyl, odpovedal jednoznačne nie. Na otázku správneho orgánu, či chce požiadať o dobrovoľný návrat prostredníctvom medzinárodnej organizácie IOM, jeho odpoveď znela nie. Na záver zápisnice uviedol, že chce byť vyhostený do Rakúska. V zápisnici zo dňa 17.06.2015 (ktorá predchádzala vydaniu napadnutého rozhodnutia) uviedol, že na území Slovenskej republiky nechcel požiadať o azyl, jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko. Z uvedeného dôvodu sa preto aj odmietol v konaní o jeho administratívnom vyhostení a zaistení podrobiť snímaniu odtlačkov prstov, nakoľko vedel, že keby sa tomuto snímaniu bol podrobil, tak v prípade, že sa ocitne na území Nemecka a požiada tam o azyl bude vrátený späť na Slovensko. Po jeho zaistení a umiestnení do ÚPZC Sečovce sa zmieril so svojím stavom a rozhodol sa požiadať o azyl na Slovensku. V neprospech navrhovateľa a o jeho špekulatívnom konaní podľa krajského súdu svedčí aj tá skutočnosť, že tento nepožiadalo o azyl ihneď pri prvom kontakte so správnym orgánom dňa 17.03.2015, ale až dňa 01.04.2015 po zmierení sa s tým, že do Nemecka (teda do krajiny, v ktorej chcel požiadať o azyl) sa nedostane a že už mal vedomosť o tom, že z územia SR bol administratívne vyhostený na územie Turecka.

Krajský súd mal za to, že správny orgán správne vyhodnotil vzhľadom na správanie sa navrhovateľa a skutočnosti ním vyššie udávané, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko, chcel byť vyhostený do Rakúska, ako aj jeho špekuláciu s nepodrobením sa procedúry snímaniu odtlačkov prstov, nakoľko by následne nemohol požiadať o azyl v Nemecku, možno hodnotiť ako skutočnosť, ktoré vyvolávajú dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Konanie o jeho administratívnom vyhostení bolo z dôvodu podania žiadosti o azyl aj prerušené. Preto krajský súd mal za to, že daná odvolacia námietka navrhovateľa neobstoja a že správny orgán správne vyhodnotil správanie sa navrhovateľa ak usúdil, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať výkon administratívneho vyhostenia jeho osoby z územia Slovenskej republiky.

Námietky prezentované navrhovateľom na nariadenom pojednávaní, že odporcovi v čase vydania musela byť zrejmá tá skutočnosť, že navrhovateľovi, ako štátnemu príslušníkovi Sýrie, vzhľadom na ostatnú rozhodovaciu prax bude udelený určitý stupeň medzinárodnej ochrany a že z toho dôvodu nebol naplnený účel zaistenia neobstoja, nakoľko vo veci navrhovateľa bolo vydané rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení na územie Turecka zo dňa 17.03.2015 (vykonateľné dňom 17.03.2015), ktoré bolo podkladom pre zaistenie navrhovateľa toho istého dňa na základe rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-PO67-ZVC-26-014/2015 na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa bolo prerušené z dôvodu podania jeho žiadosti o udelenie azylu. Rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/18/2015 a tento bol potvrdený rozsudkom NS SR č. 10Sžs/25/2015, čím rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov nadobudlo právoplatnosť dňa 04.06.2015.

Navyše odporca podľa krajského súdu správne poukázal vo svojom rozhodnutí na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej žiadosť o udelenie azylu nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení (rozsudok sp. zn. 8Sžs/52/2008), pričom cudzinca zaisteného podľa zákona o pobyte cudzincov možno ponechať v zaistení aj keď požiadal o udelenie medzinárodnej ochrany, pokiaľ jeho žiadosť bola podaná účelovo, teda s cieľom pozdržať alebo zmať výkon rozhodnutia a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 30.05.2013 vo veci Mehmet Arslan proti Polícii ČR C-534/11).

Účelom zaistenia je mať osobu vo fyzickej dispozícii a zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch ju aj v tejto fyzickej dispozícii mal, ak voči nej prebieha vyhostňovacie konanie, aby vôbec mohlo byť vyhostenie realizované a v tomto kontexte treba aj vnímať nevyhnutnosť zaistenia, pričom pri administratívnom zaistení nemusia byť naplnené dôvody ako pri väzbe v trestnom konaní (Nález Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010).

Navrhovateľ vstúpil na územie Slovenskej republiky bez platného cestovného dokladu, bez povolenia oprávňujúceho ho na vstup alebo na výstup z územia Slovenskej republiky, čím sa jeho pobyt v zmysle § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov sa považuje za neoprávnený. Jeho neoprávnený pobyt na území SR bol v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov aj dôvodom jeho administratívneho vyhostenia na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení zo dňa 17.03.2015.

Krajský súd v danej právnej veci poukázal aj na Stanovisko Výboru pre ľudské práva, podľa ktorého tá

skutočnosť, že osoba vstúpila na územie ilegálne môže ukazovať na potrebu viesť vyšetrovanie a môžu tu byť ďalšie okolnosti týkajúce sa dotýčnej osoby, ako napr. pravdepodobnosť úteku alebo nedostatok spolupráce, ktoré môžu jej zaistenie na určitú dobu ospravedlniť. Teda samotná skutočnosť, že cudzinec nemá povolenie k vstupu na územie predstavuje dostatočné zdôvodnenie pre počiatočné zbavenie slobody a zaistenie takej osoby na určitú dobu, ktorá je nevyhnutná a nič na tom nemení ani skutočnosť, že dotýčná osoba je žiadateľom o azyl, pretože ako uvádza Výbor pre ľudské práva, zaistenie cudzinca žiadajúceho o azyl nieje v rozpore s Paktom o občianskych a politických právach.

Krajský súd k danej veci dodal, že navrhovateľ bol dňa 03.07.2015 aj reálne fyzicky prepustený na základe Prikazu na prepustenie č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-055/2015 v zmysle § 90 ods. 2 písm. b), bod 1 zákona o pobyte cudzincov (zanikol účel zaistenia) z dôvodu, že mu bola podľa § 13a zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle v znení neskorších predpisov poskytnutá doplnková ochrana. Preto v prípade, ak by súd zrušil aj napadnuté rozhodnutie odporcu výrok o nariadení prepustenia navrhovateľa by absentoval, nakoľko by bol už v čase vydania rozhodnutia súdu nadbytočný.

Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku navrhovateľa súvisiacu s nerešpektovaním jeho práva podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a inými skutočnosťami namietanými navrhovateľom v časti vyjadrenie sa k podkladom. Nie je pravdou, aby odporca neumožnil navrhovateľovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, ba práve naopak, navrhovateľ bol pred svojím výsluchom dňa 17.06.2015 náležite poučený o svojich právach, ako aj o svojom práve v zmysle § 33 ods. 1 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku a svojím podpisom osvedčil, že si je vedomý, aké sú zistenia správneho orgánu a čo tvorí podklad pre rozhodnutie vo veci a že si je taktiež vedomý, k čomu sa má vyjadrovať. Teda bol poučený o tom, že má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie, že má možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Zo zápisnice zo dňa 17.06.2015 vyplýva, že mu bola daná možnosť v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku aj závere jeho výsluchu po prečítaní zápisnice a jej pretlmočení. Takisto bol upovedomený s tým, že z dôvodu, že nakoľko do dnešného dňa nebolo o jeho žiadosti o udelenie azylu rozhodnuté, bude potrebné rozhodnúť podľa § 88a zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov vo veci zaistenia žiadateľa o udelenie azylu. Vo veci bolo následne vydané napadnuté rozhodnutie odporcu.

Správny orgán, ako vyplýva z administratívneho spisu, upovedomil právneho zástupcu navrhovateľa oznámením zo dňa 16.06.2015 (Č.PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-041/2015), že dňa 17.06.2015 v čase o 13.00 hod. budú v ÚPZC Sečovce vykonané úkony, týkajúce sa osoby F. F., v súvislosti s konaním o zaistení účastníka konania podľa zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a zmene a doplnení niektorých zákonov. Na dané oznámenie právny zástupca navrhovateľa reagoval podaním zo dňa 17.06.2015, v ktorom uviedol, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl a nemôže byť zaistený podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov a na základe toho mal za to, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na jeho zaistenie. Skutočnosť, že právny zástupca navrhovateľa nevyužil danú mu zákonnú možnosť zúčastniť sa výsluchu navrhovateľa, aj keď o tom bol informovaný a v tejto súvislosti nahliadnuť do spisu, nemožno vyhodnotiť ako neumožnenie mu jeho práva v zmysle citovaného ustanovenia.

Z daného postupu správneho orgánu, ktoré má podstatu v administratívnom spise vyplýva, že zo strany odporcu neboli porušené práva účastníka takým spôsobom, ktorým by súd mohol konštatovať, že postup správneho orgánu má takú vadu, ktorá je spôsobilá mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ sa týka dĺžky zaistenia, táto bola zo strany správneho orgánu riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom táto sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajský súd zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu, nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie navrhovateľa je potrebné z dôvodu § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že

rozhodnutím súdu v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) zákona OSP, teda z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ namietal arbitrárnosť napadnutého rozsudku

Krajský súd konštatoval, že podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia. S uvedeným konštatovaním krajského súdu vyjadril nesúhlas. Podstatnou pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia odporcu nie je len existencia dôvodov zaistenia, ale v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) až e) OSP to, či

1. rozhodnutie odporcu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci,
 2. zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza napadnuté rozhodnutie, je v súlade s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je dostačujúce na posúdenie veci,
- rozhodnutie preskúmateľné, zrozumiteľné a náležité odôvodnené a

sa v konaní odporcu vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vyššie uvedené dôvody sú si rovnocenné. V prípade, že krajský súd dospeje k záveru, že rozhodnutie trpí čo i len jednou vadou, uvedenou v § 250j ods. 2, písm. a)-e) OSP, je podľa navrhovateľa povinný takéto rozhodnutie zrušiť.

Navrhovateľ má za to, že v zmysle vyššie uvedeného nesprávneho konštatovania postupoval súd prvého stupňa aj pri rozhodovaní o opravnom prostriedku navrhovateľa, nakoľko sa primárne zaoberal tým, či v čase vydania rozhodnutia odporcu boli dôvody za zaistenie navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

O nezákonnom postupe krajského súdu svedčí skutočnosť, že absolútne odignoroval námietky navrhovateľa ohľadne nezrozumiteľnosti rozhodnutia odporcu a porušenia jeho procesných práv, ktoré navrhovateľ rozviedol v opravnom prostriedku takmer na dvoch stranách.

Navrhovateľ má za to, že námietka navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné, nepresvedčivé a nezrozumiteľné, je námietka relevantná, súvisiaca s predmetom súdnej ochrany, nakoľko podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP je nezrozumiteľnosť rozhodnutia dôvodom na jeho zrušenie, čo predstavuje poskytnutie súdnej ochrany pred nezákonnými rozhodnutiami.

Skutočnosť, že odporca jedným rozhodnutím rozhodol o zaistení navrhovateľa a zároveň aj o jeho žiadosti o bezodkladné prepustenie je nepochybne vadou, ktorá spôsobuje nezrozumiteľnosť rozhodnutia odporcu. Je nepredstaviteľné, aby si navrhovateľ, ktorý nerozumie slovenskému jazyku v rozhodnutí o tak závažnom zásahu do jeho práva na osobnú slobodu mal sám vyberať, ktorá časť odôvodnenia sa vzťahuje na rozhodnutie o zaistení a ktorá na rozhodnutie o jeho žiadosti o bezodkladné prepustenie zo zaistenia.

V čase podania predmetného opravného prostriedku navrhovateľ nemohol vedieť, ako bude s jeho podaním naložené, nakoľko ak bolo rozhodnutie odporcu zároveň rozhodnutím o žiadosti navrhovateľa o jeho bezodkladné prepustenie, po podaní opravného prostriedku by nebol povinný odporca podanie navrhovateľa predložiť súdu, ale nadriadenému správneho orgánu.

Skutočnosť, že odporca postúpil navrhovateľov opravný prostriedok súdu, ktorý vydal napadnutý rozsudok je irelevantná, nakoľko predmetom súdneho prieskumu mala byť skutočnosť, či rozhodnutie odporcu netrpí niektorou z väd uvedených v § 250j ods. 2 OSP v čase jeho vydania.

Okrem uvedeného sa podľa navrhovateľa krajský súd nezaoberal ani námietkou navrhovateľa, že samotný výrok rozhodnutia odporcu je v rozpore s jeho odôvodnením, nakoľko z odôvodnenia vyplýva, že navrhovateľ mal byť zaistený z dôvodu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, kým vo výroku rozhodnutia je uvedený dôvod zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že námietky uvedené v opravnom prostriedku navrhovateľa pod bodom ii) súd bez akéhokoľvek odôvodnenia vyhodnotil ako „ostatné námietky navrhovateľa produkované v opravnom prostriedku, ktoré neboli spôsobilé na to, aby mohli ovplyvniť danú skutočnosť“ - t. j. vecnú správnosť rozhodnutia odporcu. Uvedený postup súdu je podľa navrhovateľa nezákonný. Rozhodnutie krajského súdu je tak vážnym zásahom do práva navrhovateľa na spravodlivý proces.

Námietka týkajúca sa vyjadrenia k podkladom rozhodnutia

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že odporca porušil jeho práva účastníka konania, nakoľko neumožnil jeho právneho zástupcovi, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia pred

jeho vydaním v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Krajský súd vyhodnotil uvedenú námietku navrhovateľa ako irelevantnú, nakoľko odporca upovedomil právneho zástupcu navrhovateľa oznámením zo dňa 16.06.2015 o tom, že dňa 17.06.2015 v čase o 13:00 budú v UPZG Sečovce vykonané úkony, týkajúce sa osoby navrhovateľa v súvislosti s konaním o zaistení navrhovateľa.

Krajský súd dospel k záveru, že skutočnosť, že právny zástupca navrhovateľa nevyužil danú mu zákonnú možnosť zúčastniť sa výsluchu navrhovateľa, aj keď bol o tom informovaný a v tejto súvislosti nahliadnuť do spisu, nemožno vyhodnotiť ako neumožnenie mu jeho práva v zmysle citovaného ustanovenia. S uvedeným vyjadril navrhovateľ nesúhlas.

Krajský súd podľa navrhovateľa nesprávne stotožnil právo účastníka konania byť prítomný pri úkonoch, právo nazeráť do spisu a právo na právnu pomoc s právom na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, že právny zástupca navrhovateľa bol upovedomený o tom, že bude realizovaný výsluch navrhovateľa.

Právny zástupca navrhovateľa bol upovedomený len o tom, že dňa 17.06.2015 budú realizované akési bližšie nešpecifikované úkony vo veci zaistenia navrhovateľa. Právny zástupca navrhovateľa nebol upovedomený o tom, že dňa 17.06.2015 sa bude konať výsluch navrhovateľa a už vôbec nie o tom, že dňa 17.06.2015 bude vydané rozhodnutie o zaistení navrhovateľa a ani o tom, z akého dôvodu má byť navrhovateľ zaistený.

Právny zástupca navrhovateľa tak nemohol vedieť, aké úkony sa budú dňa 17.06.2015 s navrhovateľom realizovať. Pokiaľ odporca vydal po realizácii ním bližšie nešpecifikovaných úkonov rozhodnutie o zaistení navrhovateľa, mal pred jeho vydaním kontaktovať právneho zástupcu navrhovateľa a upovedomiť ho o tom, že zamýšľa vydať rozhodnutie a umožniť mu vyjadriť sa k podkladom takéhoto rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Súčasťou spisového materiálu je e-mailová adresa, mobilné telefónne číslo, číslo na pevnú linku a taktiež číslo faxu právneho zástupcu navrhovateľa.

Podľa navrhovateľa krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, že odporca si splnil povinnosť v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku tak, že právnenému zástupcovi navrhovateľa oznámil, že dňa 17.06.2015 budú vykonané bližšie nešpecifikované úkony v súvislosti s konaním o zaistení navrhovateľa.

Navyše, ako vyplýva z rozhodnutia odporcu, navrhovateľ podal dňa 08.06.2015 žiadosť o bezodkladné prepustenie zo zaistenia. Odporca tak nielenže neinformoval právneho zástupcu navrhovateľa o tom, aké úkony zamýšľa dňa 17.06.2015 vykonať, o tom, že zamýšľa vydať rozhodnutie o zaistení navrhovateľa, ale ani neurčil, či sa tieto úkony budú týkať žiadosti navrhovateľa o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia alebo súvisia s vydaním nového rozhodnutia o zaistení.

Záver krajského súdu o tom, že odporca umožnil právnenému zástupcovi navrhovateľa vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia tak podľa navrhovateľa nie je správny.

Námietka týkajúca sa dôvodu zaistenia

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že z napadnutého rozhodnutia odporcu vôbec nevyplyva opodstatnenosť podozrenia, že by navrhovateľ žiadosťou o azyl chcel oddialiť alebo zmať administratívne vyhostenie.

O opodstatnenosti navrhovateľovej žiadosti o azyl svedčí skutočnosť, že mu bola rozhodnutím Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky poskytnutá doplnková ochrana. Krajský súd nesprávne vyhodnotil opodstatnenosť podozrenia odporcu, nakoľko z tvrdení navrhovateľa vyplýva, že po tom, ako sa oboznámil s platnou legislatívou sa zmieril so svojím stavom a požiadal o azyl na území Slovenskej republiky.

Z ustanovenia § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že musí existovať dôvodné podozrenie, že navrhovateľ podal žiadosť o azyl výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Odporca v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa toto podozrenie ničím nepodložil. Navyše, navrhovateľ je zo Sýrie. Zo štatistických správ Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky za rok 2014 a 2015 (dostupných na) vyplýva, že keď Migračný úrad MV SR rozhodoval v merite veci o žiadostiach o azyl žiadateľov zo Sýrie, bola poskytnutá doplnková ochrana každému z nich okrem jedného prípadu, kedy bol žiadateľ vyhodnotený ako nebezpečná osoba pre Slovenskú republiku. Navrhovateľ však nie je nebezpečný pre Slovenskú republiku, takže bolo takmer isté, že mu doplnková ochrana bude poskytnutá.

Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov má slúžiť proti tým osobám, ktoré

nemajú šancu získať medzinárodnú ochranu na území Slovenskej republiky a konanie o azyle zneužívajú len na to, aby oddialili vyhostenie. To však nie je prípad navrhovateľa. Preukazujú to štatistické údaje žiadateľov o azyl zo Sýrie a dodatočne aj samotné rozhodnutie o poskytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

V prípade navrhovateľa teda nemohlo ísť výlučne o cieľ oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie, pretože po podaní žiadosti o azyl bolo vysoko pravdepodobné, že mu bude poskytnutá doplnková ochrana, a teda tým nemohol jeho administratívne vyhostenie oddialiť. Poskytnutie doplnkovej ochrany sa rovnako nemôže považovať za zmarenie administratívneho vyhostenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

K odvolaniu navrhovateľa sa odporca vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. - K námietke týkajúcej sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku uviedol, že krajský súd rozhodoval vo veci zaistenia navrhovateľa na podklade rozhodnutia o zaistení vydaného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach PPZ-HCP-P06-ZVC-26-050/2015 zo dňa 17.06.2015. Správny orgán pri vydávaní predmetného rozhodnutia vychádzal zo správneho posúdenia veci, zistenia skutkového stavu veci, tieto zistenia boli pre správny orgán dostačujúce na posúdenie veci. V čase vydania rozhodnutia boli dôvody na zaistenie navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov preto správny orgán následne vydal toto rozhodnutie.

K námietke týkajúcej sa vyjadrenia k podkladom rozhodnutia odporca uviedol, že účastníkovi konania bola daná možnosť pred vydaním rozhodnutia o zaistení vyjadriť sa k postupu policajného útvaru pred realizáciou zaistenia, k podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku spísaním zápisnice v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku dňa 17.06.2015 v ÚPZC Sečovce.

Správny orgán upovedomil právneho zástupcu navrhovateľa oznámením dňa 16.06.2015 o tom, že dňa 17.06.2015 v čase o 13.00 hod. budú v ÚPZC Sečovce vykonané úkony, týkajúce sa osoby navrhovateľa v súvislosti s konaním o zaistení navrhovateľa. Právny zástupca sa na toto konanie nedostavil. Správny orgán mal za to, že právny zástupca navrhovateľa nevyužil danú možnosť zúčastniť sa na tomto úkone. Za celé obdobie konania vo veci zaistenia navrhovateľa právny zástupca navrhovateľa ani raz neprejavil záujem o nahliadnutie do spisového materiálu, nepožiadaval o žiadny výpis, atď. čo mu umožňuje Správny poriadok.

K námietke týkajúcej sa - dôvodu zaistenia odporca uviedol, že zaistil navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov ako žiadateľa o azyl. Navrhovateľ bol prvýkrát zaistený v zmysle § 88 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko sa na území SR zdržiaval neoprávnene, bez cestovného dokladu a bez dokladov, ktoré by mu umožňovali tento pobyt na území SR. Počas tohto konania bol správnym orgánom oboznámený s možnosťou požiadať o udelenie azylu. Navrhovateľ túto možnosť jednoznačne zamietol a ako dôvod uviedol, že on nechce na území SR zostať, a ak bude žiadať o azyl tak určite nie na Slovensku. Po zaistení a umiestnení v ÚPZC Sečovce, následne o azyl požiadal. Správny orgán na základe jeho výpovedí, dospel k záveru, že jeho žiadosť o azyl je iba oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie. Právny zástupca vo svojom odvolaní hovorí, že zo strany navrhovateľa nemohlo ísť výlučne o cieľ oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie. O výlučnom ciele hovorí až novela zákona o pobyte cudzincov zo dňa 20.07.2015, teda v čase vydávania rozhodnutia o zaistení táto definícia v zákone nebola. Azyl navrhovateľovi udelený nebol. Následne bola navrhovateľovi udelená doplnková ochrana.

Oporca uviedol, že navrhovateľ bol dňa 03.07.2015 o 14.30 hod. na základe príkazu na prepustenie vydaného Oddelením cudzineckej polície PZ Košice z ÚPZC Sečovce prepustený, nakoľko zanikol účel zaistenia v zmysle § 90 ods. 2 písm. b bod 1.) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že mu bola poskytnutá doplnková ochrana Migračným úradom MV SR podľa § 13a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Oporca napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-050/2015 zo dňa 17.06.2015 zaistil navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov dňom 17.06.2015 o 15.05 hod. a stanovil v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 28.09.2015 s tým, že štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o

zaistení. Zároveň umiestnil účastníka konania do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol dňa 17.03.2015 vo vlaku medzi stanicou Košice a Spišská Nová Ves kontrolovaný hliadkou, pričom počas kontroly nemal pri sebe žiadny doklad totožnosti a nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. Keďže sa účastník konania na území Slovenskej republiky zdržiaval bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a nebolo možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom administratívneho vyhostenia, bolo zo zákonných dôvodov rozhodnuté o jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC Sečovce na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v spojitosti s vykonateľným rozhodnutím o administratívnom vyhostení vydaným Oddelením cudzineckej polície PZ Košice č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-013/2015 zo dňa 17.03.2015.

Účelnosť a vyhostiteľnosť účastníka konania potvrdilo ÚPZC Sečovce, ktoré uviedlo, že výkon administratívneho vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom, avšak doba na zabezpečenie náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom v prípade, že bude spolupracovať, je päť a viac mesiacov, v prípade jeho nespôlpracovania môže vybavenie náhradného cestovného dokladu trvať až 18 mesiacov. Preto bol účastník konania v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistený a umiestnený v ÚPZC Sečovce. Voči predmetnému rozhodnutiu navrhovateľ podal opravný prostriedok, ktorý správny orgán odstúpil spolu so svojim stanoviskom Krajskému súdu v Košiciach, ktorý rozsudok sp. zn. 1Sp/18/2015 zo dňa 15.04.2015 v právnej veci preskúmania rozhodnutia správneho orgánu č. p.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-014/2015 toto rozhodnutie potvrdil. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sž/25/2015 zo dňa 20.05.2015.

Následne dňa 01.04.2015 bolo v ÚPZC Sečovce prijaté od účastníka konania vyhlásenie o udelenie azylu, pričom v zmysle ustanovenia § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov samotná žiadosť, nie je dôvodom na prepustenie cudzinca zo zaistenia, pričom tento bol zaistený na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Právnym zástupcom navrhovateľa bola dňa 11.06.2015 doručená správnomu orgánu žiadosť o bezodkladné prepustenie účastníka konania zo zaistenia odôvodnená tým, že zaistenie účastníka konania je neúčelné, nakoľko nemôže naplniť svoj účel - výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, nakoľko od podania žiadosti o azyl uplynulo 68 dní a v zmysle § 12 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle po uplynutí 60 dní už nemôže byť žiadosť účastníka konania o udelenie azylu zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Preto sa správny orgán obrátil dňa 15.06.2015 na vecne príslušný orgán na rozhodovanie vo veci udelenia azylu, ktorým je Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky so žiadosťou o bezodkladné poskytnutie informácií o stave žiadosti o udelenie azylu účastníka konania, ktorý im oznámil, že „menovaný cudzinec požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 01.04.2015 pred pracovníkmi ÚPZC v Sečovciach, kedy podal vyhlásenie cudzinca, čím začalo jeho konanie o azyle v súlade s § 3 zákona o azyle. K dnešnému dňu nebolo v prípade menovaného žiadateľa o udelenie azylu vydané meritórne rozhodnutie. V zmysle § 20 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo v konaní o azyle rozhodne do 90 dní od začatia konania. Lehotu na rozhodovanie môže v odôvodnených prípadoch predĺžiť predstavený povereného zamestnanca ministerstva. Deväťdesiat dňová lehota na vydanie rozhodnutia v konaní o azyle v prípade menovaného cudzinca uplynie dňa 30.06.2015. Taktiež dávame do pozornosti, že v zmysle § 20 ods. 5 zákona o azyle čas potrebný na doručenie rozhodnutia sa do lehoty nezapočítava.“

Správny orgán požiadal dňa 15.06.2015 o zaslanie relevantných informácií o stave konania vo veci zaistenia účastníka konania ÚPZC Sečovce, ktoré vo svojej odpovedi uviedli, že „cudzinec F. F., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Sýrie, bol do ÚPZC v Sečovciach umiestnený 18.03.2015. Následne ÚPZC Sečovce požiadal dňa 30.03.2015 ÚPZC v Medveďove o vybavenie náhradného cestovného dokladu pre menovaného cudzinca. ÚPZC Medveďov do dnešného dňa neobdržalo odpoveď ani Ministerstva zahraničných vecí, ani zo zastupiteľského úradu Sýrie. Dňa 17.06.2015 bola správnomu orgánu zaslaná informácia z ÚPZC Sečovce, kde ÚPZC Medveďov uvádza, že spracoval žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre vyššie menovaného cudzinca dňa 09.04.2015, ktorá bola následne odoslaná cez Veľvyslanectvo Sýrskej arabskej republiky so sídlom vo Viedni prostredníctvom Ministerstva zahraničných vecí a Európskych záležitostí. Na základe telefonického komunikácie s Veľvyslanectvom Sýrskej arabskej republiky je nevyhnutné predložiť kópiu akéhokoľvek dokladu vydaného autoritami Sýrskej arabskej republiky, inak je proces vystavenia náhradného cestovného

dokladu, ktorému predchádza overovanie totožnosti v domovskej krajine, veľmi náročný a zdĺhavý. Do dnešného dňa nebola doručená žiadna písomná informácia ani z Veľvyslanectva Sýrskej arabskej republiky, ani z Ministerstva zahraničných vecí a Európskych záležitostí o stave vystavenia požadovaného dokladu.“

V dôvodoch rozhodnutia odporca uviedol, že pokiaľ sa týka administratívneho vyhostenia účastníka konania v tejto veci nie je ešte právoplatne rozhodnuté z dôvodu odvolania a v súčasnej dobe o odvolaní rozhoduje druhostupňový orgán, pričom tento orgán zaslal správnu správu o stave tohto konania v ktorej uviedol, že „konanie vo veci administratívneho vyhostenia a zákaze vstupu pre účastníka konania, bolo dňa 10.06.2015 vydané rozhodnutie o prerušení konania o administratívnom vyhostení v zmysle § 77 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie o prerušení konania bolo zaslané splnomocnenej osobe účastníka konania.“

Správny orgán uviedol, že dňa 16.06.2015 bolo právnenému zástupcovi účastníka konania zaslané oznámenie o tom, že dňa 17.06.2015 o 13.00 hod. v ÚPZC Sečovce budú s účastníkom konania vykonané úkony súvisiace s konaním o jeho zaistení v zmysle zákona o pobyte cudzincov, pričom k tomuto oznámeniu sa právny zástupca účastníka konania vyjadril dňa 17.06.2015, v ktorom uviedol, že účastník konania požiadal dňa 01.04.2015 o azyl na území Slovenskej republiky, pričom v azylovom konaní už boli vykonané úkony a tak jeho prípadne zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. b) ZoPC, by bolo neúčelné a nezákonné a iné dôvody zaistenia v zmysle § 88a ZoPC mu nie sú známe. Vzhľadom na to, že účastník konania je žiadateľom o azyl, nemôže byť zaistený podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov.“

Správny orgán mal za to, že u účastníka konania je dôvod na zistenie ako žiadateľa o azyl v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov nakoľko ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) zákona o pobyte cudzincov a ktorý požiadal o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie, pričom správny orgán v konaní túto skutočnosť preukázal.

Poukázal na to, že s účastníkom konania bola spísaná zápisnica o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku pred vydaním meritórneho rozhodnutia, kde sa mal účastník konania možnosť v zmysle § 32 ods. 2 Správneho poriadku ku všetkým skutočnostiam a v ktorej uviedol, že na území Slovenskej republiky nechcel požiadať o azyl, jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko. Z uvedeného dôvodu preto aj odmietol v konaní o jeho administratívnom vyhostení a zaistení podrobiť snímaniu odtlačkov prstov, nakoľko vedel, že keby sa tomuto snímaniu bol podrobil tak v prípade, že sa ocitne na území Nemecka a požiada tam o azyl bude vrátený späť na Slovensko. Po jeho zaistení a umiestnení do ÚPZC Sečovce sa zmieril so svojím stavom a rozhodol sa požiadať o azyl na Slovensku. Na území Slovenskej republiky nemá žiadnu rodinu ani blízkych príbuzných. Mal za to, že dôvod zaistenia doposiaľ nepominul, nakoľko účastník konania bol administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky z dôvodu jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov .

Doposiaľ nepredložil žiadny platný cestovný doklad alebo iný doklad oprávňujúci ho na vstup, výstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Podmienky na jeho zaistenie boli a naďalej sú splnené súčasne a správny orgán ich považuje za zákonné, efektívne a účelné, aj napriek podanému vyhláseniu účastníka konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Nastali však skutočnosti, s ktorými sa správny orgán vysporiadal tým, že zaistil účastníka konania ako žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov a touto novou skutočnosťou je žiadosť účastníka konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky zo dňa 01.04.2015, o ktorej Migračným úradom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Výdaním napadnutého rozhodnutia správny orgán zároveň rozhodol o žiadosti právneho zástupcu účastníka konania o bezodkladné prepustenie v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II.ÚS 557/2012-39 zo dňa 18.04.2013, v ktorom je uvedené, že je povinnosťou nielen všeobecných súdov periodicky kontrolovať dôvodnosť zaistenia, ale túto povinnosť má aj príslušný správny orgán. Zaistená osoba má ústavne, resp. v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo požiadať správny orgán o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia, pričom tento je povinný o takejto žiadosti vydať rozhodnutie so všetkými obsahovými a formálnymi náležitosťami vrátane poučenia o opravnom prostriedku. Zaistená osoba môže potom následne podať návrh na preskúmanie takéhoto rozhodnutia v rámci správneho súdnictva postupom podľa piatej časti druhej hlavy O. s. p..

Správny orgán mal za to, že vyhlásenie účastníka konania o udelenie azylu bolo z jeho strany účelové. Podkladom pre takéto tvrdenie správneho orgánu je skutočnosť, že účastník konania vo svojej výpovedi zo dňa 17.03.2015 uviedol, že na území Slovenskej republiky nechce zostať, jeho cieľovou krajinou je Nemecko a Slovensko využil iba na tranzit do Nemecka. Na priamu otázku správneho orgánu, či chce na území Slovenskej republiky požiadať o azyl, odpovedal jednoznačne nie. Na otázku správneho orgánu, či chce požiadať o dobrovoľný návrat prostredníctvom medzinárodnej organizácie IOM, jeho odpoveď znela nie. Na záver zápisnice uviedol, že chce byť vyhostený do Rakúska. V zápisnici zo dňa 17.06.2015 uviedol, že na území Slovenskej republiky nechcel požiadať o azyl, jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko. Z uvedeného dôvodu sa preto aj odmietol v konaní o jeho administratívnom vyhostení a zaistení podrobiť snímaniu odtlačkov prstov, nakoľko vedel, že keby sa tomuto snímaniu bol podrobil, tak v prípade, že sa ocitne na území Nemecka a požiada tam o azyl, bude vrátený späť na Slovensko. Po jeho zaistení a umiestnení do ÚPZC Sečovce sa zmieril so svojím stavom a rozhodol sa požiadať o azyl na Slovensku, toto rozhodnutie bolo jeho vlastné.

Na základe týchto skutočností správny orgán usúdil, že existuje dôvodné podozrenie, že účastník konania podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmariť výkon administratívneho vyhostenia jeho osoby z územia Slovenskej republiky.

Správny orgán stanovil podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov dĺžku doby zaistenia do 28.09.2015. Túto dobu zaistenia stanovil na základe informácie Migračného úradu MV SR, kde sa uvádza, že 90-dňová lehota na vydanie rozhodnutia v konaní o azyle v zmysle § 20 ods. 1 zákona o azyle uplynie dňa 30.06.2015. Lehotu na rozhodovanie môže v odôvodnených prípadoch predĺžiť predstavený povereného zamestnanca ministerstva, ktorý vo veci koná, pričom podľa § 21 zákona o azyle „Protí rozhodnutiu ministerstva o neudelení azylu, o odňatí azylu, o nepredĺžení doplnkovej ochrany a o zrušení doplnkovej ochrany možno podať opravný prostriedok na súd do 30 dní od jeho doručenia.“

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. augusta 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov.“ Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88 a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie

nešpecifikoval v konaní pred odvolacím súdom.

Zo samotnej podstaty preskúmavacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods.1 OSP), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyiac navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespresnil aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že krajský súd sa postupoval v rozpore so zákonom, keď pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia sa primárne zaoberal tým, či v čase vydania rozhodnutia odporcu boli dôvody za zaistenie navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, avšak absolútne odignoroval námietky navrhovateľa ohľadne nezrozumiteľnosti rozhodnutia odporcu a porušenia jeho procesných práv, ktoré navrhovateľ rozviedol v opravnom prostriedku takmer na dvoch stranách. Podľa navrhovateľa uvedené spôsobuje arbitrárnosť rozsudku krajského súdu.

Uvedenú námietku navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd správne vystihol podstatu preskúmavacieho konania, keď za meritum veci označil preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu, ktorý zaistil navrhovateľa podľa § 88a ods.1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov a za rozhodujúce označil posúdenie splnenia zákonných dôvodov zaistenia navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Z dôvodov rozsudku krajského súdu vyplýva, z čoho vyvodil splnenie zákonných podmienok pre zaistenia navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, keď uviedol, že mal za preukázané splnenie podmienok (že na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky a že štátny príslušník tretej krajiny bol predtým už zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, za preukázané považoval aj splnenie podmienky, že navrhovateľ podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie).

S uvedenými závermi krajského súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto správne závery odkazuje.

Neobstoí námietka navrhovateľa, že krajský súd jeho námietky odignoroval, nakoľko z dôvodov rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento dal vo svojej podrobnej argumentácii (viď kapitola I. tohto rozsudku) odpoveď na všetky relevantné námietky navrhovateľa a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu posudzoval nie len z hľadiska splnenia zákonných podmienok pre vydanie takéhoto rozhodnutia, ale aj z pohľadu navrhovateľom uplatnených námietok, ktoré zhrnul ako námietky týkajúce sa samotného dôvodu zaistenia, nezrozumiteľnosti rozhodnutia a porušenia práv navrhovateľa ako účastníka konania vrátane namietanej nemožnosti vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia, pričom dospel k záveru, že tieto neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

S ich vyhodnotením, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva, že za porušenie práv účastníka konania v správnom konaní, (ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu odporcu upovedomil právneho zástupcu navrhovateľa oznámením zo dňa 16.06.2015 /Č.PPZ-HCP-PO6-ZVC-26-041/2015/, že dňa 17.06.2015 v čase o 13.00 hod. budú v ÚPZC Sečovce vykonané úkony, týkajúce sa osoby F. F., v súvislosti s konaním o zaistení účastníka konania podľa zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a zmene a doplnení niektorých zákonov) nemožno považovať skutočnosť, že odporcu bližšie nešpecifikoval o aké úkony má ísť.

Skutočnosť, že právny zástupca navrhovateľa nevyužil danú mu zákonnú možnosť zúčastniť sa výsluchu navrhovateľa, aj keď o tom bol informovaný a v tejto súvislosti aj nahliadnuť do spisu a oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, ktoré (sa vo svetle informácie správneho orgánu, že úkony sa budú realizovať v konaní o zaistení navrhovateľa), úkony ktoré sa dali logicky predpokladať, nemožno ani podľa odvolacieho súdu vyhodnotiť ako neumožnenie alebo porušenie jeho práv ako účastníka

konania o zaistení.

Krajský súd preto dospel k správne mu záveru, že tým, že právny zástupca navrhovateľa bol upovedomený o tom, že budú realizované úkony v konaní o zaistení navrhovateľa, neporušil žiadne z práv účastníka správneho konania.

Odvolací súd dodáva, že nekonanie správneho orgánu podľa predstáv účastníka konania, v danom prípade nešpecifikácia úkonov, ktoré odporca zamýšľal dňa 17.06.2015 vykonať a neinformovanie právneho zástupcu navrhovateľa o tom, že zamýšľala vydať rozhodnutie o zaistení navrhovateľa, nemožno považovať za porušenie práv účastníka konania o zaistení.

Za celkom neopodstatnenú považuje odvolací súd požiadavku právneho zástupcu navrhovateľa, aby správny orgán účastníka konania o zaistení, resp. akéhokoľvek iného administratívneho konania informoval o tom, aké rozhodnutie zamýšľala vydať, v danom prípade rozhodnutie o zaistení.

Práve úkony súvisiace s konaním o zaistení, ktorých sa napriek vedomosti o čase a mieste ich konania právny zástupca navrhovateľa nezúčastnil, a samozrejme výsledky takýchto úkonov (či už výsluch účastníka, vykonanie listinných dôkazov) sú podkladom prípadného rozhodnutia správneho orgánu.

Svoje závery však správny orgán nie len že nemôže, ale ani nesmie predvídať pred ich realizáciou, pretože závery v podobe rozhodnutia v danom prípade o zaistení cudzinca môže učiniť až po vyhodnotení jednotlivých dôkazov. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 Správneho poriadku).

Rozhodovanie správneho orgánu v konaní o zaistení cudzinca je determinované rozsahom a spôsobom vykonania jednotlivých úkonov, ktoré účastník konania ovplyvniť nie len svojou výpoveďou, ale aj navrhovanými dôkazmi, námietkami k vykonaným dôkazom -podkladom rozhodnutia. Pokiaľ však právny zástupca účastníka konania o zaistení nevyužije právo zúčastniť sa úkonov, hoci o čase a mieste ich realizácie je správnym orgánom informovaný, nemôže úspešne svoju pasívu obhajovať argumentáciou, tým, že nevedel o aké úkony má ísť a v nešpecifikácii úkonov nemôže vidieť vadu konania správneho orgánu, resp. porušenie práv účastníka konania.

Neobstoí ani námietka navrhovateľa, že odporca v informácii o úkonoch týkajúcich sa konania o zasítenie navrhovateľa neurčil, či sa tieto úkony budú týkať žiadosti navrhovateľa o jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia alebo súvisia s vydaním nového rozhodnutia o zaistení.

Bez pochyb právny zástupca vedel, že navrhovateľ podal žiadosť o prepustenie navrhovateľa zo zaistenia (žiadosť právneho zástupcu navrhovateľa o prepustenie navrhovateľa zo zaistenia bola odporcovi doručená dňa 11.06.2015 a navrhovateľ požiadal o azyl dňa 01.04.2015).

Dôvodom žiadosti o prepustenie navrhovateľa zo zaistenia bola práve skutočnosť, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl.

Odporca v čase rozhodovania o zaistení navrhovateľa (17.06.2015) vychádzal zo zistenia, že Migračný úrad MV SR konal vo veci jeho žiadosti o azyl, o ktorej v čase rozhodovania odporcu nebolo rozhodnuté, 90 dňová lehota na vydania a v konaní o azyle MU MV SR mala uplynúť dňa 30.06.2015.

Odporca preto posudzoval žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu na území SR z pohľadu prípadnej účelovosti s poukazom na vyjadrenia, ktoré navrhovateľ produkoval v priebehu konania o zaistení, najmä vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľ vo svojej výpovedi dňa 17.03.2015 uviedol, že na území SR nechce zostať, jeho cieľovou krajinou je Nemecko a Slovensko využil len ako tranzit do Nemecka. Na priamu otázku odporcu, či chce na území SR požiadať o dobrovoľný návrat prostredníctvom medzinárodnej organizácie IOM odpovedal negatívne, uviedol, že chce byť vyhostený do Rakúska. Z uvedeného dôvodu preto odmietol v konaní o jeho administratívnom vyhostení a zaistení podrobiť sa odtlačkom prstov, nakoľko vedel, že keby sa ich snímaniu podrobil, tak v prípade, že sa ocitne na území Nemecka, bude vrátený späť na Slovensko.

Po zaistení a umiestnení do ÚPZC Sečovce sa zmieril so svojim stavom a rozhodol sa požiadať o azyl na Slovensku.

Keď na základe týchto faktov odporca usúdil, že existuje dôvodné podozrenie, že navrhovateľ podal žiadosť o azyl s cieľom oddialiť alebo zmariť výkon administratívneho vyhostenia do Turecka, vyhodnotil vyjadrenia navrhovateľa produkované v administratívnom konaní logicky a správne.

Úlohou odporcu v konaní o zaistení nie je totiž posudzovať dôvodnosť podanej žiadosti o azyl z hľadiska relevantnosti dôvodov či už z hľadiska posúdenia dôvodov žiadosti o azyl, resp. doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle a príslušných medzinárodných dohovorov, ale len posúdiť, či sa takáto žiadosť v konaní o zaistení nejaví ako účelová najmä z pohľadu prípadného cieľa, ktorý navrhovateľ podaním

žiadosti o azyl sleduje.

Odporca podľa odvolacieho súdu presvedčivo odôvodnil z čoho vyvodil účelovosť takejto žiadosti a na veci nemení nič ani skutočnosť, že navrhovateľovi napokon (až po rozhodnutí odporcu o zaistení) Migračný úrad MV SR poskytol doplnkovú ochranu, čo bolo dôvodom jeho prepustenia zo zaistenia.

Nezákonnosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa ako žiadateľa o azyl nemôže byť vyvedená z následného rozhodnutia Migračného úradu MV SR o poskytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi, pretože v čase rozhodovania odporcu o zaistení navrhovateľa takáto okolnosť neexistovala a odporcovi nemožno vyčítať, že sa predpokladom poskytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi nezaoberal. Posúdenie splnenia podmienok pre udelenie azylu, resp. poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle totiž patrí inému správne mu orgánu ako je odporca a tým Migračný úrad MV SR.

K odvolacej námietke navrhovateľa, ktorý označil rozsudok krajského súdu za arbitrárny, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť nasledujúce.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21.X.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04.05.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07).

Podľa odvolacieho súdu rozsudok krajského súdu rozhodne nemožno považovať za arbitrárny, pretože krajský súd v rozsiahlom odôvodnení dal odpoveď na všetky relevantné námietky navrhovateľa uplatnené v oprávnom prostriedku a odvolací súd sa s ich vyhodnotením stotožňuje.

Rovnako tak napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodol o zaistení navrhovateľa možno považovať podľa odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb.

Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sža/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vyporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa toho, že odporca jedným rozhodnutím rozhodol o zaistení navrhovateľa po tom, čo požiadal o azyl a zároveň aj o jeho žiadosti o bezodkladné prepustenie odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú. Podľa odvolacieho súdu sa nejedná o navrhovateľom tvrdenú vadu, ktorá spôsobuje nezrozumiteľnosť rozhodnutia odporcu. Z rozhodnutia odporcu je jasne identifikovateľný dôvod, pre ktorý nedošlo k prepusteniu navrhovateľa zo zaistenia po tom, čo takúto žiadosť podal a samotná skutočnosť, že dôvody nevyhovenia takejto žiadosti odporca uviedol v rozhodnutí o zaistení navrhovateľa ako žiadateľa o azyl nespôsobujú nezrozumiteľnosť rozhodnutia ani jeho zmätočnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vyporiadal so všetkými relevantnými námietkami navrhovateľa uplatnenými v oprávnom prostriedku.

Preto záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vyporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa (na ich vyhodnotenie pre ich správnosť odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa plne stotožňuje)

vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu. Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.